

Arrest

nr. 335 692 van 6 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2023 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind A.G.

1.2. Op 29 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2023 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde G., A. (...) (NN. (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst van familieleden van burgers van de Unie kan worden geweigerd om redenen van openbare orde of veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie niet aan de orde. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overwegende dat betrokkene op 14.04.2021 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel van 5 jaren voor 8 maanden, wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is en wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid (op beroep tegen het vonnis dd. 9.07.2020 van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren).

In het arrest van het Hof van Beroep dd. 14.04.2021 blijken de volgende feiten: op 18.02.2020 had betrokkene zich samen met zijn kompanen verstopt in het appartement van G., S. (...) en droeg een bivakmuts om zich onherkenbaar te maken. Hij maakte deel uit van een groep van een vijftal mannen die in het appartement op het slachtoffer B.F. (...) toestapten. Betrokkene was duidelijk op de hoogte wat zijn kompanen, de familie G. (...), van plan waren en hij wist wat er ging gebeuren. Betrokkene heeft wetens en willens rechtstreeks meegewerkt aan de gepleegde misdrijven en zodanige hulp verstrekt dat zonder deze hulp het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd. Er was sprake van een gezamenlijke agressie van een groep tegen het slachtoffer B. (...) zodat elke deelnemer aan de charge verantwoordelijk is voor de kwetsuren die aan het slachtoffer werden toegebracht. Ten nadele van het slachtoffer werd door betrokkene en zijn kompanen een gsm Apple Iphone 6S, een gsm Blackberry, een gouden ketting en cash geld gestolen. Het slachtoffer ging na de feiten naar de spoeddienst. Daar stelde de spoedarts een gezwollen aangezicht vast met diverse schaafwonden (bebloede bovenlip, hematoom linker oog). Tevens werd er een contusio vastgesteld aan de rechter enkel en aan de schouder links. Het slachtoffer was ingevolge de slagen één week ongeschikt tot het verrichten van persoonlijke arbeid. Het slachtoffer ontwikkelde daarenboven een post traumatisch stresssyndroom: een blijvende angst om naar buiten te gaan, insomnie, stressklachten en eetstoornis.

Betrokkene is voor deze feiten op 22.07.2021 aangehouden geweest en opgesloten in de gevangenis tot aan zijn voorlopige invrijheidstelling op 22.11.2021. Van 22.07.2021 tot 23.09.2021 stond betrokkene onder elektronisch toezicht.

Overwegende dat in 2022 een proces-verbaal werd opgesteld op naam van betrokkene wegens gebruik van valse en vervalste geschriften.

Overwegende dat betrokkene op 19.12.2023 op verzet door de Politie rechtbank Limburg, afdeling Tongeren werd veroordeeld tot een geldboete van 200 EUR (x8 = 1600 EUR; vervangend rijverbod 60 dagen) met uitstel van 3 jaren voor 100 EUR (x8 = 800 EUR) en tot een verlies van recht tot sturen voor 1 maand van alle categorieën, wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs / voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs.

Overwegende dat betrokkene op 19.12.2023 op verzet door de Politie rechtbank Limburg, afdeling Tongeren werd veroordeeld tot een geldboete van 100 EUR (x8 = 800 EUR; vervangende gevangenisstraf 15 dagen) met uitstel van 3 jaren voor 50 EUR (x8 = 400 EUR) en tot een verlies van recht tot sturen van 1 maand van alle categorieën wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar en geen inschrijving van het voertuig. Hij werd tevens veroordeeld wegens vluchtmisdrijf tot een geldboete van 200 EUR (x8 = 1600 EUR; vervangend rijverbod 60 dagen) met uitstel van 3 jaren voor 100 EUR (x8 = 800 EUR) en tot een verlies van recht tot sturen van 1 maand van alle categorieën.

Zoals in artikel 45, §2 van de wet van 15.12.1980 is opgenomen dient een beslissing die gebaseerd is op art. 43 van diezelfde wet in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Wat betreft het persoonlijk gedrag van betrokkene, blijkt dat hij op 18.02.2020 wetens en willens meewerkte aan het misdadig opzet van zijn kompanen. Daargelaten of hij al dan niet de organisator van dit misdadig opzet was, werkte hij bewust mee om de goederen van het slachtoffer te stelen en om het slachtoffer met slagen en verwondingen toe te takelen. Uit het arrest van het Hof van Beroep blijken de slagen en verwondingen ernstig, het slachtoffer was minstens één week arbeidsongeschikt en ontwikkelde daarenboven een post traumatisch stresssyndroom. Betrokkene heeft samen met zijn kompanen de fysieke én de psychische integriteit van het slachtoffer ernstig geschaad. Het getuigt van een onaanvaardbare normvervalsing en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Bovendien vertoont het een gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van personen. Niet alleen ontwricht een diefstal het reguliere handelsverkeer, waarbij de maatschappij er door enorm wordt benadeeld, ook tast het het fysieke/psychische veiligheidsgevoel van burgers aan. Betrokkene handelde kennelijk uit

eigen geldgewin, stelde zijn belangen bovenop die van het slachtoffer en bekommerde zich in de eerste plaats niet om de persoonlijke gevolgen van zijn handelen op het slachtoffer, in de tweede plaats om de maatschappelijke gevolgen van zijn handelen.

In 2022 komt betrokkene opnieuw voor in de algemene gegevensdatabank: een proces-verbaal wordt opgesteld wegens gebruik van valse en vervalste geschriften. Niettegenstaande de specifieke gegevens omtrent dit proces-verbaal onze dienst onbekend zijn, getuigt de kwalificatie van het proces-verbaal van fraude, het bedrieglijk omzeilen/verbergen van de werkelijkheid.

In 2023 wordt betrokkene twee maal veroordeeld door de politierechtbank wegens het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, geen aansprakelijkheidsverzekering te hebben van een motorvoertuig, geen inschrijving van het voertuig te hebben en vluchtmisdrijf te hebben gepleegd. De politionele veroordelingen zijn uiteraard van een andere orde dan de veroordeling door het Hof van Beroep, doch getuigt de kwalificatie van de politionele veroordelingen evenzeer van een gebrek aan respect voor andermans veiligheidsgevoel, het bewust ontspringen van de verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten (in geval van vluchtmisdrijf). Betrokkene brengt door zijn handelen anderen in gevaar: door geen rijbewijs te hebben begeeft hij zich onrechtmatig in het verkeer, wat impliceert dat hij de verkeersregels niet kent/gebruikt zoals het hoort en bijgevolg verkeersregels schendt wat directe gevolgen kan hebben op andere bestuurders op de weg. Door geen aansprakelijkheidsverzekering en geen inschrijving van een voertuig te hebben en vluchtmisdrijf te plegen, ontwijkt hij zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van derden. Betrokkene staat kennelijk niet stil bij de gevolgen die zijn handelen met zich meebrengen, op maatschappelijk vlak, zij het niet in grotere mate op persoonlijk vlak voor medeburgers.

De veroordeling in 2021, het in aanraking komen met de politiediensten in 2022 en de twee veroordelingen in 2023 getuigen er van dat betrokkene niet bereid is zich te conformeren naar de wetten en regels die in België gelden. Betrokkene pleegt herhaaldelijk strafbare feiten. Een eerdere veroordeling weerhoudt betrokkene er niet van om in contact te komen met de politiediensten en misdadige feiten te stellen. Hij trekt er geen lering uit. Ondanks de veroordeling in 2021 wegens het schaden van de fysieke en psychische integriteit van een burger, pleegt betrokkene in 2023 opnieuw feiten waarbij hij de fysieke veiligheid van anderen in gevaar brengt. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt.

Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene als familielid van een burger van de Unie daarom overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie van betrokkene, blijkt uit het dossier dat hij op 21.09.2017 samen met zijn moeder S., F. (...) (NN. (...)) en zijn minderjarige kinderen S., B. (...) (NN. (...)) en S., J. (...) (NN. (...)) een verzoek tot internationale bescherming indiende. De binnenkomst in België wordt gesitueerd door betrokkene op 13.09.2017. Omdat betrokkene in Duitsland en Nederland eerder asiel had aangevraagd, meer bepaald op 08.07.2016 in Nederland en 7.12.2016 in Duitsland, werd er een overnameverzoek gericht aan deze lidstaten. Het overnameverzoek werd door Nederland ingewilligd maar de overdrachtstermijn verstreek waardoor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België werd verdergezet. Op 12.07.2019 besliste het CGVS het verzoek ongegrond; betrokkene diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze laatste beslissing, doch werd het beroep verworpen op 09.06.2020. In de tussentijd had betrokkene op 12.06.2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend, maar deze werd op 3.10.2018 onontvankelijk verklaard.

Op 9.03.2020 deed betrokkene aangifte om het kind van mevrouw G., G. (...) te erkennen, zijnde G., Ad. (...) geboren op 28.04.2019. Het kind wordt nadien erkend door betrokkene, zijnde minstens bijna 1 jaar na de geboorte van het kind. Op 30.11.2020 legde betrokkene samen met mevrouw G., G. (...) een verklaring van wettelijke samenwoning af, dewelke op diezelfde dag werd geregistreerd in het Rijkregister. Het is pas sinds de datum van de verklaring van wettelijke samenwoning dat betrokkene en mevrouw op hetzelfde adres woonachtig zijn. Daarvoor verbleef betrokkene bij zijn moeder S., F. (...) en minderjarige kinderen S., B. (...) en J. (...). Uit het dossier blijkt evenwel dat mevrouw verklaard zou hebben reeds een relatie te hebben met betrokkene sinds 2016. In 2021 krijgen betrokkene en mevrouw nog een kind, de genaamde G., A. (...) geboren op 12.05.2021. Op 16.02.2021 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in als wettelijk geregistreerde partner van mevrouw, deze werd echter op 25.05.2021 geweigerd wegens het onvolledig blijven van de aanvraag. Kort daarna startte betrokkene op 9.06.2021 een nieuwe procedure op, ditmaal in functie van zijn minderjarig Belgisch kind G., Ad. (...). Deze werd op 7.12.2021 ook geweigerd, omdat betrokkene het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod genomen door de Nederlandse autoriteiten en omdat er geen afhankelijkheidsrelatie met zijn minderjarig Belgisch kind kon blijken waardoor het minderjarig Belgisch kind feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Betrokkene ging in beroep tegen deze laatste beslissing, doch werd het beroep bij arrest van 31.05.2022 verworpen door de RVV. Huidige aanvraag dd. 8.08.2023 is betrokkenes derde aanvraag gezinshereniging.

Uit de verblijfshistoriek van betrokkene blijkt dat hij een gezin stichtte en een gezinsleven opbouwde in België, ondanks het door Nederland genomen inreisverbod, ondanks de weigering van het verzoek om

internationale bescherming in België en ondanks de weigering van de machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kon er niet onwetend van zijn dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd gedoogd in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden bij de aanvraag om machtiging tot verblijf. Desondanks verkoos betrokkene om zijn verblijf in illegaliteit in België verder te zetten en een gezin te stichten. Betrokkene diende te weten dat het verderzetten van zijn gezinsleven op het grondgebied van in het begin een precair karakter zou kennen, gezien zijn verblijfsaanvragen telkens negatief werden afgesloten.

Uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De Dienst Vreemdelingenzaken dient het gezinsleven van betrokkene dus niet als absoluut te beschouwen. Niettegenstaande kan blijken dat betrokkene sinds 30.11.2020 samenwoont met zijn partner en 2 gemeenschappelijke kinderen heeft met zijn partner, wordt het gezinsleven van betrokkene als ondergeschikt geacht ten opzichte van het beschermen van de openbare orde. Het belang van het kind heeft een primordiaal karakter, doch geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kinderen en partner die betrokkene kan doen gelden.

Het is niettemin aannemelijk dat betrokkene een band heeft met zijn minderjarige Belgische kinderen. Het plegen van feiten tegen de openbare orde getuigt echter allerminst van de nodige verantwoordelijkheidszin die van een vader verwacht wordt. Bij de feiten van diefstal dewelke gepaard gingen met slagen en verwondingen was enkel G., Ad. (...) geboren, maar het duurde tot 09.03.2020 (kort na de feiten) vooraleer betrokkene een stap zette tot erkenning. Onafgezien de juridische afstammingsband met het kind G., Ad. (...) nog niet vaststond op het moment van de feiten (18.02.2020), heeft het hebben van een kind betrokkene er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen dewelke de fysieke en psychische integriteit aantastte van het slachtoffer. Indien betrokkene de band met het kind niet belangrijker achtte dan het geldelijk gewin door de diefstal en het eigenbelang vooropstelde op de veiligheid van het slachtoffer, kan bezwaarlijk van de Belgische administratie worden verwacht dit wel te doen. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Betrokkene kon redelijkerwijs weten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn gezinsleven in België en zijn verdere verblijf in België. Ook na de geboorte van het tweede kind op 12.05.2021 pleegt betrokkene nog feiten tegen de openbare orde. Deze zijn dan wel van een andere orde dan de eerste veroordeling, maar deze getuigen er eens te meer van dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin aan de dag legt en het eigenbelang laat primeren op dat van anderen. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van 22.07.2021 tot 22.11.2021 (van 22.07.2021 tot 23.09.2021 staat hij onder elektronisch toezicht). De opsluiting en het elektronisch toezicht moeten een aanzienlijke impact gehad hebben op de kinderen. Het oudste kind was op dat moment 2 jaar oud, het jongste kind een paar maanden oud. De kinderen waren wellicht te jong om ten volle te beseffen wat er aan de hand was, maar wel dat hun vader plots niet meer aanwezig was in de woonst. Dat moet ook een impact gehad hebben op de kinderen in ontwikkeling. Betrokkene had dit echter zelf in de hand. Het is door zijn persoonlijk gedrag dat hij zijn gezinsband met zijn kinderen op losse schroeven plaatste.

Wat de band met zijn partner betreft, dient te worden opgemerkt dat zij beiden volwassen personen zijn. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven en een lange afstandsrelatie te onderhouden. Er kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken van zijn echtgenote ten overstaan van betrokkene of omgekeerd, waarom deze beslissing niet zou mogen worden genomen. De partner kwam België binnen op 16.05.2010 en diende op 16.08.2010 een asielaanvraag in. Initieel werd haar verzoek om internationale bescherming geweigerd, maar op 24.09.2012 besliste de RVV om mevrouw G., G. (...) toch te erkennen als vluchteling. Zij verwierf de Belgische nationaliteit op 14.06.2018. Daarvoor had zij de Kosovaarse nationaliteit. Uit het dossier is geen informatie beschikbaar omtrent de persoonlijke bestaansmiddelen in hoofde van de partner, doch is het niet onredelijk te stellen – gezien zij reeds ruim 5 jaar over de Belgische nationaliteit beschikt – dat zij kan terugvallen op het Belgische welvaartsbestel en dus voldoende zelfredzaam is om in het levensonderhoud te voorzien van zichzelf en haar kinderen. Dat heeft zij immers ook moeten doen voor de komst van betrokkene naar België, vooraleer zij gezamenlijk woonachtig waren en wanneer betrokkene in illegaal verblijf verkeerde. Bovendien blijkt uit het dossier dat de partner naar België kwam omdat haar ouders in België woonden. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zij als jarenlange inwoner van België een voldoende stabiel netwerk en omgeving heeft waarop zij kan steunen, in het geval dit nodig zou zijn. Daar waar betrokkene zou poneren dat hij de kostwinner is van

het gezin, daarom talrijke arbeidsovereenkomsten en loonfiches overmaakt in het kader van huidige aanvraag en daarom zijn partner afhankelijk is van hem, zou dit niet meer dan een bloot argument zijn. Betrokkene brengt niets naar voren waaruit zulk concreet kan worden afgeleid. En nog, voor zover hij de kostwinner van het gezin zou zijn, verduidelijkt betrokkene niet waarom hij de taak niet kan verderzetten in het herkomstland. Betrokkene kan even goed vanuit het buitenland geld overmaken aan zijn partner. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn partner bijzondere zorg behoeft, noch blijkt het omgekeerde het geval. Zijn partner kan gebruik maken van allerhande ondersteuning om haar bij te staan in dagdagelijkse bekommernissen die het levensonderhoud met zich meebrengt, alsook voor de zorg van de kinderen (o.a. kinderopvang, opvolging door Kind&Gezin...) in functie van het welzijn van de kinderen om hen alle kansen te bieden in de ontwikkeling en het welbevinden. Er kan geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn partner blijken, anders dan de gewone affectieve banden, dat aan betrokkene een afgeleid recht op verblijf zou moeten rechtvaardigen en dewelke zou moeten opwegen tegen de behartiging van de belangen van de maatschappij. Volwassenen zijn in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, behoudens bewijs van het tegendeel. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat kan zoals reeds gesteld in casu niet blijken. Vandaar dat de gezinsband met zijn partner geen hindernis vormt waarom deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om een nauw contact te onderhouden met elkaar en daarenboven kan betrokkene partner (en kinderen) de Schengenzone vrijelijk in- en uitreizen gelet zij de Belgische nationaliteit bezit zodat een bezoek in het buitenland evenzeer mogelijk is. Nergens blijken er hinderpalen te zijn die maken dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd.

Voorts kan opgemerkt worden dat betrokkene ook de band met zijn partner kennelijk niet vooropstelde wanneer hij de strafbare feiten pleegde. Daar waar de partner verklaard zou hebben reeds sinds 2016 een relatie te hebben met betrokkene, blijkt betrokkene niet van het misdadig pad afgebleven. Zijn band met zijn partner was kennelijk geen voldoende motivatie om zich te conformeren aan de geldende regels in België. Dit getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin tegenover zijn partner en dat hij allerm minst bewust is van de gevolgen die zulke strafbare feiten kunnen hebben op het welzijn van andere personen, waaronder zijn partner en kinderen.

Wat betreft de familieband met zijn moeder S., F. (...) en zijn minderjarige Albanese kinderen, blijkt dat zij thans niet langer op hetzelfde adres verblijven. De kinderen verblijven bij hun grootmoeder (de moeder van betrokkene). Er kan slechts een door artikel 8 van het EVRM beschermd familieleven en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stukken voor die dergelijke afhankelijkheidsrelatie met betrokkene moeder aantoont. Het feit dat betrokkene minderjarige kinderen van Albanese nationaliteit thans met hun grootmoeder woonachtig zijn, doet sterk vermoeden dat het de grootmoeder is die instaat voor de dagdagelijkse zorgen voor de minderjarige kinderen en niet betrokkene, wat getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin. Het welzijn en de ontwikkeling van de kinderen zal bijgevolg worden gevrijwaard bij een afwezigheid van hun vader.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, blijkt dat betrokkene sinds september 2017 in België verblijft. Betrokkene is dus op 32-jarige leeftijd naar België gekomen. Betrokkene verblijft reeds 6 jaar in België, maar geen enkele verblijfsprocedure werd in gunstige zin afgesloten. Betrokkene heeft tot op heden geen verblijfsrecht in België. Er kunnen enkel rechten worden geput uit een legaal verblijf. Bovendien heeft betrokkene zijn verblijf in België niet aangewend om zich te integreren. In de 6 jaar dat betrokkene in België is, is hij 3 maal veroordeeld. Dat kan bezwaarlijk als een bewijs van integratie beschouwd worden. Vandaar dat zijn verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Uit niets blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Betrokkene is noch uiterst jong, noch uiterst oud. Hij is thans 38 jaar oud. Vandaar dat ook de leeftijd van betrokkene geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene, is ons niets ongunstig gekend. Voor zover daar sprake van zou zijn, heeft hij dit niet spontaan naar voren gebracht naar aanleiding van de huidige aanvraag. Het is dan ook redelijk te stellen dat er geen medische obstakels zijn tegen deze beslissing.

Wat betreft de economische situatie, legt betrokkene talrijke recente arbeidsovereenkomsten en loonfiches voor. Het betreft een tewerkstelling op interimbasis. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een weigering van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingen) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht, ondanks de openbare orde-elementen, te verkrijgen, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 43, §1 niet zijn opgenomen. Betrokkene's tewerkstelling in België is dus niet van die aard dat het om een doorgedreven economische integratie gaat. Een (kortstondige) tewerkstelling in België weegt niet op tegen het gevaar dat van betrokkene uitgaat voor de openbare orde. Tevens blijkt betrokkene niet in het bezit te zijn van een arbeidskaart, waardoor hij enkel regulier kan werken wanneer hij een verblijfsprocedure, thans een aanvraag

gezinshereniging, lopen heeft. Een tewerkstelling dewelke afhankelijk is van een lopende verblijfsprocedure kan bezwaarlijk als een doorgedreven en diepgewortelde integratie beschouwd worden. Zijn economische situatie is dus niet van die aard dat hij geen gelijkaardige economische belangen elders zou kunnen uitbouwen. Hij kan de opgedane ervaring in België gebruiken alwaar hij zich elders vestigt.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene hieromtrent niets voor. Er is geen stavingstuk inzake integratie of kennis van één van de landstalen. Gezien betrokkene sinds september 2017 in België verblijft, is het echter niet ondenkbaar dat hij vertrouwd is met (één van) de landstalen of dat hij meedeelt met de cursussen maatschappelijke oriëntatie. Dit zijn echter geen bijzonderheden waardoor deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Het hoort bij een nieuw leven opbouwen in een nieuw gastland, om vertrouwd te worden met de heersende taal in het nieuwe land/regio en het leren kennen van de normen en waarden die gelden in het nieuwe land/regio. Dit wordt verwacht van elke nieuwkomer in België. Bovendien is betrokkene tijdens zijn 6-jarig verblijf in België reeds 3 maal veroordeeld, 1 maal in 2021 en 2 maal in 2023. Een veroordeling wegens strafbare feiten kan bezwaarlijk als een integratie in de Belgische samenleving beschouwd worden. Betrokkene respecteert kennelijk de geldende rechtsregels en sociale normen en waarden in België niet.

Ten slotte wat betreft de bindingen met het land van herkomst of origine, kan blijken uit de weigering van zijn asielaanvraag dat er geen geloof kon worden gehecht aan de vermeende vrees die hij uitte. Een vrees overeenkomstig artikel 3 EVRM blijkt dus niet. Er kan dus gesteld worden dat, gezien hij de Albanese nationaliteit bezit, hij in Albanië welkom is. Het is niet omdat hij al enige tijd in Europa is, dat hij geen band meer zou hebben met familie of vrienden. Hij is pas op 32-jarige leeftijd naar België gekomen, zijn eerste aanwezigheid in Schengen blijkt pas vanaf juli 2016, hij was toen 30 jaar (bijna 31 jaar). Dit betekent dus dat betrokkene lang genoeg in eigen land heeft gewoond om voldoende vertrouwd te zijn met zijn eigen taal en de gebruiken. Ook zijn moeder en kinderen S., B. (...) en S., J. (...) zijn van Albanese nationaliteit. Het is dus niet aannemelijk dat de Albanese cultuur en waarden zomaar door zijn verblijf in Europa verdwenen zouden zijn. Van betrokkene mag verwacht worden dat hij zich kan aanpassen, nieuwe contacten kan aanknopen, eventueel nieuwe vrienden maken en misschien ook wel terecht kan bij een familielid. Dat dat niet eenvoudig zal zijn willen we best aannemen, maar er blijken in ieder geval geen hinderpalen te zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 43, §1, 2° en 43, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“2.1.2. Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker – de redenen van openbare orde
Verwerende partij *brevitatis causa* in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of veiligheid.

Verwerende partij verwijst voorts integraal naar het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 14/04/2021.

Verzoeker wenst preliminair op te merken dat verzoeker voltijds tewerkgesteld is en verzoeker heeft in deze zin diverse arbeidsovereenkomsten voor arbeiders voor bepaalde duur (weliswaar) naar voren gebracht en toegevoegd aan zijn administratief dossier daterende gestaafd met diverse loonbrieven.

Nadien heeft verzoeker zijn aanvraag gezinshereniging stelselmatig geactualiseerd.

Immers: de economische participatie van verzoeker de welke objectief werd aangetoond door een arbeidsovereenkomsten en zijn loonbrieven tonen onstuitbaar aan dat verzoeker zeker in een "bepaalde mate" al geïntegreerd zou zijn zoals verwerende partij dit expliciet stelt in de bestreden beslissing.

Bovendien dient er te worden afgeleid dat verwerende partij totaal geen rekening houdt met de handicap van verzoeker zijn partner Mevr. G., G. (...) RR: (...). De stelling dat het inkomen van de partner niet aan verwerende partij gekend zouden zijn is ook manifest incorrect. De inkomensbronnen van de partner werden ab initio aan het administratief dossier toegevoegd.

De motieven van verwerende partij dat het gezin inclusief de minderjarige Belgische kinderen een nieuw leven kunnen opbouwen in Albanië, is manifest onredelijk.

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met een uitstel van 5 jaren voor 8 maanden.

Verwerende partij onderzoekt ook niet of verzoeker schuldbesef toonde en de ernst niet zou inzien van wat zich heeft afgespeeld. Uit betrokkens persoonlijk gedrag blijkt dat verzoeker slechts een bijkomende rol had bij de feiten van 18/02/2020 en gedurende zijn proeftermijn geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd.

Verwerende partij stelt aldus in concreto dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt zich enkel baserend op het arrest van het Hof van Beroep en twee veroordelingen door de Politie rechtbank Limburg, afdeling Tongeren.

Verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat zijn ingesteldheid veranderd is en er liggen voldoende objectieve elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker na het afsluiten van een wettelijke samen woont (na de feiten) met zijn partner een kentering teweeg heeft gebracht in het leven van verzoeker.

Verzoeker is niet bij de pakken blijven zitten en is onmiddellijk aan de slag gegaan op de economische arbeidsmarkt.

Verzoeker heeft reeds voldaan aan de penale boeten waartoe hij werd veroordeeld. Dit element werd ook niet onderzocht.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker één gezin vormt mevr. Mevr. G., G. (...) RR: (...) en hun drie gemeenschappelijke kinderen.

G., G. (...) RR: (...) is ernstig ziek en gehandicapt.

Verzoeker biedt dagelijks mantelzorg aan haar en draagt ook zorg voor de kinderen. Dit cruciaal element werd ook niet onderzocht door verwerende partij.

Verwerende partij dient aan te tonen en afdoende te motiveren dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, quod certa non.

Een loutere verwijzing naar de feiten (bijna 5 jaar geleden) volstaat in casu niet; één strafrechtelijke veroordeling is daarvan op zich geen bewijs.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, luidt als volgt: "(...)"

Art. 45 § 1 vrw. stelt echter dat (...)

Art. 45 § 5 vrw stelt (...)

Art. 45/1 § 2 luidt als volgt: "(...)"

Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), onder meer de arresten Boulif tegen Zwitserland van 2 augustus 2001, nr. 54273/00 en Üner tegen Nederland, van 18 oktober 2006, nr. 46410/99, (hierna: het Boulif- en het Üner-arrest; www.echr.coe.int) en de jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 13 juli 2009 in zaak nr. 200903237/1/V2), volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en zijn gezinsleden enerzijds en het algemeen belang van de Nederlandse samenleving bij het voeren van een restrictief toelatingsbeleid anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Indien bij de belangenafweging openbare ordeaspecten een rol spelen, moeten de in het Boulif- en het Üner-arrest benoemde criteria bij de belangenafweging worden betrokken. Hiertoe behoren onder meer de aard en ernst van het gepleegde misdrijf, de duur van het verblijf in het gastland, het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van de betrokken vreemdeling gedurende die tijd, en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de betrokken vreemdeling met het gastland en het land van herkomst.

Verzoeker vormt onder geen enkel beding een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging of gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, om reden dat de door verwerende partij geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het voorliggend dossier.

De stelling van verwerende partij dat het misdrijf waarvoor betrokkene veroordeeld werd dermate ernstig is is dat deze vaststelling an sich, voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving uitmaakt, temeer nu blijkt dat hij wél schuldbesef toonde en de ernst inziet van wat zich heeft afgespeeld.

Verzoeker zijn strafregister is toegevoegd aan het administratief dossier en werd nogmaals in actuele toestand naar voren gebracht.

Uit het strafregister van verzoeker blijkt immers dat verzoeker - na zijn veroordeling van - geen nieuwe geïncrimineerde feiten meer heeft gepleegd. Dit toont aan dat verzoeker - in tegenstelling tot wat de DVZ beweert - wél schuldbesef heeft gekregen aangezien verzoeker nadien geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd.

Voorts gaat de DVZ ook voorbij aan het gegeven dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan het vooronderzoek, dewelke precies duidt op het gegeven dat verzoeker destijds de ernst inzage van het misdrijf dewelke werd gepleegd.

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van het Hof van Beroep, waaruit blijkt dat hij tijdens het vooronderzoek als ten gronde de feiten dewelke aan hem ten laste werden gelegd heeft bekend. Het bekennen duidt onverminderd op schuldbesef in hoofde van verzoeker.

Dat verzoeker nadien nooit meer in aanraking is geweest met het gerecht voor (zware) feiten (zware delinquentie).

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat zelfs een zwaar vergrijp gecompenseerd kan worden met een positieve wending in zijn leven, een jarenlang foutloos parcours, een gezin in België, integratie taalkennis, tewerkstelling en economische participatie enzovoort enzoverder.

In arrest nr. 265.069 van 7 december 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van een ouder. De Dienst Vreemdelingenzaken had onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van haar 14-jarige zoon die in België geboren en opgegroeid is, alwaar de RvV stelde dat bij het uitvoeren van de belangenafweging onder artikel 8 EVRM een belangrijk gewicht moet toegekend worden aan het hoger belang van het kind. Het staat in casu vast dat verzoeker drie minderjarige Belgische kinderen heeft.

Dat de volgende zaken de persoonlijkheid van verzoeker kenmerken en niet zomaar buitenspel kunnen worden geplaatst en geen afdoende rekening mee werd gehouden door verwerende partij:

- verzoeker beheerst het Nederlands goed;
- verzoeker woont al 7 jaar ononderbroken in België;
- verzoeker zijn gezinsleven in gesitueerd het Rijk (Belgische partner en Belgische minderjarige kinderen);
- verzoeker is nooit in aanraking geweest met het gerecht voor zware feiten na zijn enige correctionele veroordeling – quasi 5 jaar inmiddels verstreken na de feiten;
- economische participatie (voltijdse tewerkstelling);
- verzoeker heeft zijn volledige medewerking verleend tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ten gronde;
- de boetes werden betaald door verzoeker, dewelke overduidelijk duidt op schuldinzicht van verzoeker;
- de correctionele veroordeling dateert van quasi 5 jaar geleden en verzoeker tijdens de proeftermijn geen nieuwe strafbare feiten pleegde;
- verzoeker zal een procedure eerherstel instellen;

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen “Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”.

Als de gerechtelijke instanties de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben beslist, lijkt het dat verwerende partij geen werkelijke bedreiging zou mogen vaststellen.

Er wordt immers wettelijk gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen kunnen zijn.

Het louter gegeven dat opzichtens verzoeker één of enkele strafrechtelijke veroordelingen werden uitgesproken in het verleden, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken temeer daar hij jarenlang volkomen legaal in het Rijk verblijft; effectief samenwoont met zijn partner en twee minderjarige kinderen; tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van (on)bepaalde duur en alhier uitstekend geïntegreerd is...

Verwerende partij dient niet enkel te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, doch dient zij het vonnissen / arresten en alle andere relevante stukken inzake de integratie / gezinsleven / jarenlang wettelijk verblijf van verzoeker / gezinsleven met partner en minderjarige kinderen / actieve tewerkstelling / aanvraag eerherstel op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin enkele strafrechtelijke veroordelingen of een proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceren.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip “gevaar voor de openbare orde” vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.”

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met Albanië. Verzoeker woont thans samen met zijn gezin en hij spreekt Nederlands. Hij is thans aan het werken en heeft geen nieuwe geïncrimineerde feiten meer gepleegd.

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk – naargelang – de omstandigheden – inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoeker geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24/11/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol^o: 195.538:

“Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare orde-argument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond.”

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als “actueel gevaar”..

Aangezien zelfs een “goed voorziene” veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn “duurzame lokale verankering” groot is, wat in casu onstuitbaar het geval is.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk: “(…)”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”

Verwerende partij motiveert in deze zin het volgende: “(…)”

Voor wat betreft het gezinsleven blijkt onstuitbaar dat betrokkenen hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten gelet op de ernstige handicap van Mevr. G., G. (...) RR: (...).

G., G. (...) RR: (...) is ernstig ziek en gehandicapt.

Verzoeker biedt dagelijks mantelzorg aan haar en draagt ook dagelijks zorg voor de kinderen. Dit cruciaal element werd ook niet onderzocht door verwerende partij.

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinsleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker steeds legaal samen met zijn echtgenote en minderjarige kinderen in België woont. Dit blijkt uit de diverse politionele woonstcontroles.

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker steeds één gezin heeft gevormd met zijn Belgische partner en kinderen. De motivering van de DVZ komt brevitatis causa erop neer dat verzoekers Belgische partner en minderjarige kinderen die alhier jarenlang schoollopen als het ware met verzoeker zich maar

elders moeten gaan vestigen, duidt precies op het gegeven dat het hoger belang van de kinderen niet als een primaire overweging werd gehanteerd door de DVZ en deze beslissing integraal gebaseerd is op kennelijk onredelijke motieven en dat het motief van verwerende partij dat de kinderen in Albanië een nieuw leven kunnen opbouwen manifest onredelijk is.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst, zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- de aard en de ernst van het door betrokken gepleegde misdrijf: verzoeker heeft één misdrijf gepleegd tijdens zijn 7 jarig wettelijk verblijf in België, verzoeker heeft zijn gevangenisstraf volledig ondergaan; dat alle burgerlijke partijen al reeds werden vergoed, dat alle boeten en gerechtskosten integraal werden voldaan, dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend tijdens het vooronderzoek als het onderzoek ten gronde; dat verzoeker nadien geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd tijdens zijn proeftermijn;

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft blijkende uit zijn AD al gedurende een lange periode (legaal) in België in casu zeven jaar.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker al reeds een geruime tijd één gezin vormde met zijn partner en drie minderjarige kinderen. Een scheiding van verzoeker met zijn kinderen zou ernstige medische consequenties teweeg brengen voor de kinderen en hun welzijn en voor de partner die ernstig gehandicapt is.

De motieven van verwerende partij dat het gezin inclusief de minderjarige Belgische kinderen een nieuw leven kunnen opbouwen in Albanië, is manifest onredelijk.

De relatie tussen verzoeker met zijn gezin valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar hij twee minderjarige kinderen heeft en hij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met zijn gezin.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de echtgenote en kinderen van verzoeker te verwachten om naar Kirgizië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en de kinderen alhier schoollopend zijn.

Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de aard en de ernst van het door betrokkene gepleegde misdrijf de toepassing van art. 8, tweede lid EVRM doorstaat gelet op wat supra werd beschreven.

Verzoeker heeft zijn verantwoordelijk als vader ten volste opgenomen en draagt zorg voor zijn minderjarige kinderen. Hij verdient de kost voor zijn gezin. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn loonbrieven en arbeidscontracten.

Er is ter zake samen-woonst tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen Belgische kinderen. Dit wordt niet betwist door de DVZ.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarige kinderen.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Verzoeker verwijst hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

De beslissing is dan ook onwettig. Verzoeker heeft steeds affectieve banden onderhouden met zijn kinderen.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kinderen en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische kinderen en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) (...)

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;

2.1.3. Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker – contact via moderne communicatiemiddelen

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker één gezin vormt met zijn legale partner en minderjarige kinderen.

Verwerende partij stelt dat tussentijds de contacten onderhouden kunnen worden met moderne communicatiemiddelen. Deze communicatie technologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en eventueel andere in het Rijk verblijvende familieleden/sociale contacten te onderhouden (sic.).

De RvV stelde in zijn arrest nr. 261.780 van 7-10-2021 dat de DVZ niet rechtsgeldig kan stellen dat een uitwijzingsbevel geen inmenging in het gezinsleven impliceert om reden dat de ouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met zijn minderjarige kinderen. Een beschermenswaardige gezinsband (artikel 8 EVRM) wordt vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen. Het wordt pas beschouwd als 'verbroken' in uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden.

Ook in deze ontbeert elk individuele en nauwgezet onderzoek en afweging door verwerende partij.

De motieven van verwerende partij dat het gezin inclusief de minderjarige Belgische kinderen een nieuw leven kunnen opbouwen in Kirgizië, is manifest onredelijk.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn echtgenote en kinderen en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato)(...).

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;"

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 43, §1, 2° en §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar minderjarig Belgisch kind, de genaamde G., A., in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht aan haar geweigerd dient te worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid, waarna deze redenen worden toegelicht alsook de redenen waarom in haar geval haar familiale en persoonlijke belangen ondergeschikt worden geacht aan de openbare orde.

Overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet wordt eveneens een beoordeling gemaakt van de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong en onderzocht of deze elementen een weigering van een verblijfsrecht in de weg kunnen staan. De verwerende partij gaat concreet in op elk van deze elementen zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die worden geciteerd in punt 1.2.

De verwerende partij besluit dat het verblijfsrecht, gezien het geheel van al deze overwegingen, geweigerd wordt.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 43, §1, 2° en §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

3.5. Artikel 43, §1, 2° en §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad stelt vast dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zoals onder andere gewijzigd door artikel 33 van de wet van 24 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 10 mei 2007), de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 april 2007 blijkt dat de Raad van State er in zijn advies had op aangedrongen om artikel 27.2 van de richtlijn 2004/38/EG integraal over te nemen. (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, 2006-2007, nr. 2845/1, p. 60-63), waardoor de maatregelen die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid worden genomen *“uitsluitend gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene”* en dat dit gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen”*. Het moet hierbij gaan om een werkelijke bedreiging die niet louter op vermoedens is gestoeld (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313, 2 juli 2009, 12). Daarnaast mag de maatregel niet uitsluitend worden gebaseerd op motieven die door een andere lidstaat zijn aangevoerd ter rechtvaardiging van een beslissing tot verwijdering (cf. HvJ 10 juli 2008, Ministerul Administrației și Internelor t. Jipa, nr. C-33/07, §25).

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen *“openbare orde”*, *“nationale veiligheid”*, *“ernstige redenen”* en *“dwingende redenen”* nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook

HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, licht het HvJ in zijn rechtspraak toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur

van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

3.6. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelt dat het verblijfsrecht aan de verzoekende partij geweigerd dient te worden op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde gelet op haar persoonlijk gedrag, waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat.

In casu leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit enerzijds het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan (i) diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, en wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, feiten die in de bestreden beslissing worden toegelicht als volgt: *"In het arrest van het Hof van Beroep dd. 14.04.2021 blijken de volgende feiten: op 18.02.2020 had betrokkene zich samen met zijn kompanen verstoep in het appartement van G., S. (...) en droeg een bivakmuts om zich onherkenbaar te maken. Hij maakte deel uit van een groep van een vijftal mannen die in het appartement op het slachtoffer B.F. (...) toestapten. Betrokkene was duidelijk op de hoogte wat zijn kompanen, de familie G. (...), van plan waren en hij wist wat er ging gebeuren. Betrokkene heeft wetens en willens rechtstreeks meegewerkt aan de gepleegde misdrijven en zodanige hulp verstrekt dat zonder deze hulp het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd. Er was sprake van een gezamenlijke agressie van een groep tegen het slachtoffer B. (...) zodat elke deelnemer aan de charge verantwoordelijk is voor de kwetsuren die aan het slachtoffer werden toegebracht. Ten nadele van het slachtoffer werd door betrokkene en zijn kompanen een gsm Apple Iphone 6S, een gsm Blackberry, een gouden ketting en cash geld gestolen. Het slachtoffer ging na de feiten naar de spoeddienst. Daar stelde de spoedarts een gezwollen aangezicht vast met diverse schaafwonden (bebloede bovenlip, hematoom linker oog). Tevens werd er een contusio vastgesteld aan de rechter enkel en aan de schouder links. Het slachtoffer was ingevolge de slagen één week ongeschikt tot het verrichten van persoonlijke arbeid. Het slachtoffer ontwikkelde daarenboven een post traumatisch stresssyndroom: een blijvende angst om naar buiten te gaan, insomnia, stressklachten en eetstoornis."* en waarvoor zij op 14 april 2021 door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel van vijf jaar voor acht maanden, en (ii) het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs / voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, evenals geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar en geen inschrijving van het voertuig, en vluchtmisdrijf, feiten waarvoor zij op 19 december 2023 op verzet door de politierechtbank Limburg, afdeling Tongeren werd veroordeeld tot respectievelijk een geldboete van 200 euro (x8 = 1600 euro; vervangend rijverbod zestig dagen) met uitstel van drie jaar voor 100 euro (x8 = 800 euro) en een verlies van recht tot sturen voor één maand van alle categorieën, tot een geldboete van 100 euro (x8 = 800 euro; vervangende gevangenisstraf vijftien dagen) met uitstel van drie jaar voor 50 euro (x8 = 400 euro) en een verlies van recht tot sturen van één maand van alle categorieën, en tot een geldboete van 200 euro (x8 = 1600 euro; vervangend rijverbod zestig dagen) met uitstel van drie jaar voor 100 euro (x8 = 800 euro) en een verlies van recht tot sturen van één maand van alle categorieën, en uit anderzijds het gegeven dat er tevens in 2022 een proces-verbaal werd opgesteld op naam van de verzoekende partij wegens gebruik van valse en vervalste geschriften.

Daarnaast wordt omtrent het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij waaruit een voldoende ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde kan worden afgeleid verder gemotiveerd dat blijkt dat de verzoekende partij op 18 februari 2020 wetens en willens meewerkte aan het misdadig opzet van haar kompanen, dat daargelaten of zij al dan niet de organisator van dit misdadig opzet was, zij bewust meewerkte om de goederen van het slachtoffer te stelen en om het slachtoffer met slagen en verwondingen toe te takelen, dat uit het arrest van het hof van beroep de slagen en verwondingen ernstig blijken, dat het slachtoffer minstens één week arbeidsongeschikt was en daarenboven een post traumatisch stresssyndroom ontwikkelde, dat de verzoekende partij samen met haar kompanen de fysieke én de psychische integriteit van het slachtoffer ernstig heeft geschaad, dat het getuigt van een onaanvaardbare normvervaling en een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit, dat het bovendien een gebrek vertoont aan respect voor de eigendomsrechten van personen, dat een diefstal niet alleen het reguliere handelsverkeer ontwricht, waarbij de maatschappij erdoor enorm wordt benadeeld, dat het ook het fysieke/psychische veiligheidsgevoel van burgers aantast, dat de verzoekende partij kennelijk uit eigen geldgewin handelde, haar belangen bovenop die van het slachtoffer stelde en zich in de eerste plaats niet bekommerde om de persoonlijke gevolgen van haar handelen op het slachtoffer, in de tweede plaats om de maatschappelijke gevolgen van haar handelen, dat zij in 2022 opnieuw voorkomt in de algemene gegevensdatabank, dat een proces-verbaal wordt opgesteld wegens gebruik van valse en vervalste geschriften, dat niettegenstaande de specifieke gegevens omtrent dit proces-verbaal onbekend zijn, de

kwalificatie van het proces-verbaal getuigt van fraude, het bedrieglijk omzeilen/verbergen van de werkelijkheid, dat zij in 2023 twee maal wordt veroordeeld door de politierechtbank wegens het besturen van een motorvoertuig zonder houder te zijn van een rijbewijs, geen aansprakelijkheidsverzekering te hebben van een motorvoertuig, geen inschrijving van het voertuig te hebben en vluchtmisdrijf te hebben gepleegd, dat de politionele veroordelingen uiteraard van een andere orde zijn dan de veroordeling door het hof van beroep, doch dat de kwalificatie van de politionele veroordelingen evenzeer getuigt van een gebrek aan respect voor andermans veiligheidsgevoel en het bewust ontspringen van de verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten (in geval van vluchtmisdrijf), dat de verzoekende partij door haar handelen anderen in gevaar brengt, dat door geen rijbewijs te hebben zij zich onrechtmatig in het verkeer begeeft, wat impliceert dat zij de verkeersregels niet kent/gebruikt zoals het hoort en bijgevolg verkeersregels schendt, wat directe gevolgen kan hebben op andere bestuurders op de weg, dat door geen aansprakelijkheidsverzekering en geen inschrijving van een voertuig te hebben en vluchtmisdrijf te plegen, zij haar verantwoordelijkheid ten opzichte van derden ontwijkt, dat zij kennelijk niet stilstaat bij de gevolgen die haar handelen met zich meebrengt op maatschappelijk vlak, zij het niet in grotere mate op persoonlijk vlak voor medeburgers, dat de veroordeling in 2021, het in aanraking komen met de politiediensten in 2022 en de twee veroordelingen in 2023 ervan getuigen dat zij niet bereid is zich te conformeren naar de wetten en regels die in België gelden, dat zij herhaaldelijk strafbare feiten pleegt, dat een eerdere veroordeling haar er niet van weerhoudt om in contact te komen met de politiediensten en misdadige feiten te stellen, dat zij er geen lering uit trekt, dat ondanks de veroordeling in 2021 wegens het schaden van de fysieke en psychische integriteit van een burger, de verzoekende partij in 2023 opnieuw feiten pleegt waarbij zij de fysieke veiligheid van anderen in gevaar brengt.

3.7. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij dient aan te tonen en afdoende dient te motiveren dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, *quod certa non*, dat een loutere verwijzing naar de feiten van bijna vijf jaar geleden *in casu* niet volstaat, dat één strafrechtelijke veroordeling daarvan op zich geen bewijs is, dat de verwerende partij *in concreto* stelt dat zij een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt, zich enkel baserende op het arrest van het hof van beroep en twee veroordelingen door de politierechtbank Limburg, afdeling Tongeren, dat er wettelijk wordt gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen kunnen zijn, dat het louter gegeven dat opzichts haar één of enkele strafrechtelijke veroordelingen werden uitgesproken in het verleden onder geen enkel beding betekent dat zij door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren, dat er niet afdoende rekening werd gehouden door de verwerende partij met het feit dat de correctionele veroordeling dateert van vijf jaar geleden, dat – betreffende de zwaarwichtigheid van de feiten – een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als actueel gevaar, dat zelfs een ‘goed voorziene’ veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mag zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en *a fortiori* als haar duurzame lokale verankering groot is, wat *in casu* onstuitbaar het geval is.

De Raad herhaalt dat het de staatssecretaris toekomt om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). De Raad herhaalt ook dat strafrechtelijke veroordelingen mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij louter naar (een) strafrechtelijke veroordeling(en) verwijst om te besluiten dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt in de bestreden beslissing immers ook gewezen op de aard van de strafbare feiten die tot deze veroordelingen hebben geleid, de rol van de verzoekende partij en de strafmaten, evenals op het feit dat er in 2022 een proces-verbaal werd opgesteld op naam van de verzoekende partij wegens gebruik van valse en vervalste geschriften. Daarnaast heeft de verwerende partij het herhaaldelijk karakter van de strafbare feiten in acht genomen, alsook de impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten op het slachtoffer, haar medeburgers en de maatschappij. Uit voornoemde motieven blijkt afdoende waarom de verwerende partij van mening is dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Nu

de verwerende partij zich in dit verband geenszins heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen van de verzoekende partij, is het betoog dat er wettelijk wordt gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen kunnen zijn, dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als actueel gevaar, dan ook niet dienstig.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt verder geenszins dat de vaststelling dat zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving uitsluitend gebaseerd is op feiten die dateren van bijna vijf jaar geleden. Er wordt in de bestreden beslissing immers ook gewezen op feiten waarvoor zij in 2023 door de politierechtbank werd veroordeeld, op de opmaak van een proces-verbaal in 2022 wegens gebruik van valse en vervalste geschriften en op onder meer het herhaaldelijk karakter van de strafbare feiten en de impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten op het slachtoffer, haar medeburgers en de maatschappij. Waar de verzoekende partij wijst op veroordelingen "*in het ver verleden*" of "*van lang geleden*", merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld in 2021 en in 2023, aldus drie en één jaar voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat er sprake is van veroordelingen in het ver verleden of van lang geleden. Door louter te wijzen op het feit dat de – oudste – feiten dateren van vijf jaar geleden, toont de verzoekende partij niet aan dat zij thans niet langer een gevaar is voor de openbare orde. De feiten zijn niet dermate oud dat het onredelijk zou zijn hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat haar duurzame lokale verankering groot is, maakt zij dit – mede gelet op wat volgt – geenszins concreet aannemelijk.

3.8. De verzoekende partij stelt dat zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met een uitstel van vijf jaren voor acht maanden, dat de verwerende partij ook niet onderzoekt of zij schuldbesef toonde en de ernst niet zou inzien van wat zich heeft afgespeeld, dat uit haar persoonlijk gedrag blijkt dat zij slechts een bijkomende rol had bij de feiten van 18 februari 2020 en dat zij gedurende haar proeftermijn geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd, dat uit haar strafregister blijkt dat zij – na haar veroordeling – geen nieuwe geïncrimineerde feiten meer heeft gepleegd, dat dit aantoon – in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert – dat zij wel schuldbesef heeft gekregen aangezien zij nadien geen nieuwe misdrijven meer heeft gepleegd en dat er geen afdoende rekening werd gehouden door de verwerende partij met het feit dat zij tijdens de proeftermijn geen nieuwe strafbare feiten pleegde.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit het arrest van het hof van beroep van 14 april 2021 blijkt dat zij duidelijk op de hoogte was van wat haar kompanen van plan waren en dat zij wist wat er ging gebeuren, dat zij wetens en willens rechtstreeks meegewerkt heeft aan de gepleegde misdrijven en zodanige hulp heeft verstrekt dat zonder deze hulp het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd, dat er sprake was van een gezamenlijke agressie van een groep tegen het slachtoffer B. zodat elke deelnemer aan de charge verantwoordelijk is voor de kwetsuren die aan het slachtoffer werden toegebracht, hetgeen zij door louter te wijzen op haar "*bijkomende*" rol geenszins weerlegt of ontkracht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat in 2022 een proces-verbaal op haar naam werd opgesteld wegens gebruik van valse en vervalste geschriften en dat zij in 2023 werd veroordeeld wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs / voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar en geen inschrijving van het voertuig en wegens vluchtmisdrijf, zodat – nog daargelaten de vraag of deze misdrijven binnen de "*proeftermijn*" werden gepleegd – niet kan blijken dat zij na de feiten die hebben geleid tot haar veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen op 14 april 2021 geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd. Haar betoog dat zij wel schuldbesef heeft gekregen aangezien zij nadien geen nieuwe misdrijven meer heeft gepleegd, is in die zin dan ook niet dienstig. Door louter te stellen dat zij nadien nooit meer in aanraking is geweest met het gerecht voor zware feiten (zware delinquentie) toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te besluiten dat zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet onderzoekt of zij schuldbesef toonde en de ernst niet zou inzien van wat zich heeft afgespeeld, maar toont, gelet op het voorgaande en op wat volgt, niet aan met welke concrete gegevens, die een invloed konden hebben op de beoordeling, de verwerende partij in dit verband ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van haar persoonlijk gedrag. De verzoekende partij stelt weliswaar dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat haar ingesteldheid veranderd is, maar beperkt zich hiermee tot een loutere bewering, die zij geenszins concreet aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij betreffende de veranderde ingesteldheid verder stelt dat er voldoende objectieve elementen voorliggen waaruit kan blijken dat het afsluiten van een wettelijke samenwoning (na de feiten) met haar partner een kentering teweeg heeft gebracht in haar leven, gaat zij eraan voorbij dat het afsluiten van de

wettelijke samenwoning, blijkens de motieven van de bestreden beslissing, dateert van 30 november 2020 en dat in 2022 een proces-verbaal werd opgesteld op haar naam wegens gebruik van valse en vervalste geschriften en dat zij op 19 december 2023 op verzet door de politierechtbank Limburg, afdeling Tongeren werd veroordeeld wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs / voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar en geen inschrijving van het voertuig en wegens vluchtmisdrijf. Zij betwist deze motieven niet. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het afsluiten van een wettelijke samenwoning met haar partner een kentering heeft teweeg gebracht in haar leven.

De verzoekende partij beperkt zich voorts tot de loutere bewering dat zij reeds heeft voldaan aan de penale boeten waartoe zij veroordeeld werd, dat de boetes door haar werden betaald, zonder dit met enig stuk te staven. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij dit element ten onrechte niet heeft onderzocht. Het betoog dat de betaling van de boetes duidt op haar schuldinzicht is in die zin dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ook voorbij gaat aan het gegeven dat zij haar volledige medewerking heeft verleend aan het vooronderzoek, dewelke precies duidt op het gegeven dat zij destijds de ernst inzag van het misdrijf dewelke werd gepleegd, dat zij verwijst naar het arrest van het hof van beroep, waaruit blijkt dat zij tijdens het vooronderzoek en ten gronde de feiten dewelke aan haar ten laste werden gelegd heeft bekend, dat zij haar volledige medewerking heeft verleend tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ten gronde, kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit niet in het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 14 april 2021 (administratief dossier, stuk 141) of in enig ander stuk in het administratief dossier kan lezen. De verzoekende partij maakt dit dan ook geenszins concreet aannemelijk. Het betoog dat het bekennen onverminderd duidt op schuldbesef is in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij stelt dat zij een procedure eerherstel zal instellen maar toont niet aan hoe de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde. De loutere wens om een procedure eerherstel in te dienen toont immers nog niet aan dat niet langer gesteld kan worden dat zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk.

3.9. De verzoekende partij betoogt dat er geen afdoende rekening werd gehouden met het feit dat zij het Nederlands goed beheerst, dat zij al zeven jaar ononderbroken in België woont, dat haar gezinsleven met haar Belgische partner en Belgische minderjarige kinderen zich in het Rijk situeert en dat zij economisch participeert (voltijdse tewerkstelling).

In de bestreden beslissing wordt over de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, haar economische situatie en haar sociale en culturele integratie gemotiveerd als volgt:

“Zoals hierboven werd aangegeven, wordt het verblijf van betrokkene als familielid van een burger van de Unie daarom overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient in degelijk geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, blijkt dat betrokkene sinds september 2017 in België verblijft. Betrokkene is dus op 32-jarige leeftijd naar België gekomen. Betrokkene verblijft reeds 6 jaar in België, maar geen enkele verblijfsprocedure werd in gunstige zin afgesloten. Betrokkene heeft tot op heden geen verblijfsrecht in België. Er kunnen enkel rechten worden geput uit een legaal verblijf. Bovendien heeft betrokkene zijn verblijf in België niet aangewend om zich te integreren. In de 6 jaar dat betrokkene in België is, is hij 3 maal veroordeeld. Dat kan bezwaarlijk als een bewijs van integratie beschouwd worden. Vandaar dat zijn verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Uit niets blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

(...)

Wat betreft de economische situatie, legt betrokkene talrijke recente arbeidsovereenkomsten en loonfiches voor. Het betreft een tewerkstelling op interimbasis. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een weigering van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingen) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht, ondanks de openbare orde-elementen, te verkrijgen, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 43, §1 niet zijn opgenomen. Betrokkenes tewerkstelling in België is dus niet van die aard dat het om een doorgedreven

economische integratie gaat. Een (kortstondige) tewerkstelling in België weegt niet op tegen het gevaar dat van betrokkene uitgaat voor de openbare orde. Tevens blijkt betrokkene niet in het bezit te zijn van een arbeidskaart, waardoor hij enkel regulier kan werken wanneer hij een verblijfsprocedure, thans een aanvraag gezinshereniging, lopen heeft. Een tewerkstelling dewelke afhankelijk is van een lopende verblijfsprocedure kan bezwaarlijk als een doorgedreven en diepgewortelde integratie beschouwd worden. Zijn economische situatie is dus niet van die aard dat hij geen gelijkaardige economische belangen elders zou kunnen uitbouwen. Hij kan de opgedane ervaring in België gebruiken alwaar hij zich elders vestigt.

Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene hieromtrent niets voor. Er is geen stavingstuk inzake integratie of kennis van één van de landstalen. Gezien betrokkene sinds september 2017 in België verblijft, is het echter niet ondenkbaar dat hij vertrouwd is met (één van) de landstalen of dat hij meedeed met de cursussen maatschappelijke oriëntatie. Dit zijn echter geen bijzonderheden waardoor deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Het hoort bij een nieuw leven opbouwen in een nieuw gastland, om vertrouwd te worden met de heersende taal in het nieuwe land/regio en het leren kennen van de normen en waarden die gelden in het nieuwe land/regio. Dit wordt verwacht van elke nieuwkomer in België. Bovendien is betrokkene tijdens zijn 6-jarig verblijf in België reeds 3 maal veroordeeld, 1 maal in 2021 en 2 maal in 2023. Een veroordeling wegens strafbare feiten kan bezwaarlijk als een integratie in de Belgische samenleving beschouwd worden. Betrokkene respecteert kennelijk de geldende rechtsregels en sociale normen en waarden in België niet.”

Over het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en hun minderjarige kinderen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd, zoals uiteengezet in punten 3.21. en 3.22.

Met het betoog dat zij voltijds tewerkgesteld is en in deze zin diverse arbeidsovereenkomsten voor arbeiders voor bepaalde duur naar voren heeft gebracht en heeft toegevoegd aan het administratief dossier, gestaafd met diverse loonbrieven, dat zij nadien haar aanvraag gezinshereniging stelselmatig geactualiseerd heeft, dat immers haar economische participatie, dewelke objectief werd aangetoond door arbeidsovereenkomsten en haar loonbrieven, onstuitbaar aantoont dat zij zeker in een “bepaalde mate” al geïntegreerd zou zijn zoals de verwerende partij dit expliciet stelt in de bestreden beslissing, dat zij niet bij de pakken is blijven zitten en onmiddellijk aan de slag is gegaan op de economische arbeidsmarkt, en door verder louter te wijzen op haar goede beheersing van het Nederlands, haar ononderbroken verblijf in België gedurende zeven jaar, haar economische participatie en haar gezinsleven in het Rijk, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Zij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven *in casu* foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij toont daarnaast ook niet aan dat dit elementen zijn die van aard zijn de gedane vaststellingen inzake de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving onderuit te kunnen halen. Zij toont immers niet aan op welke wijze uit deze elementen zou kunnen blijken dat niet langer geoordeeld kan worden dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Zij beperkt zich in dit verband tot het algemeen en vaag betoog dat zelfs een zwaar vergrijp gecompenseerd kan worden met een positieve wending in haar leven, een jarenlang foutloos parcours, een gezin in België, integratie, taalkennis, tewerkstelling en economische participatie, enzovoort, maar maakt, mede gelet op het voorgaande, niet concreet aannemelijk dat een dergelijke compensatie in haar geval van toepassing is. Zij kan dan ook in geen geval overtuigen dat met voornoemde elementen specifiek rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling inzake de bedreiging voor de openbare orde. Hierbij wijst de Raad er ook nog op dat er geenszins sprake is van een jarenlang foutloos parcours na de veroordeling door het hof van beroep op 14 april 2021, gelet op onder meer de veroordelingen door de politierechtbank eind 2023. Ook de aanwezigheid van het gezin in België heeft haar er niet van weerhouden de misdrijven te plegen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de partner van de verzoekende partij verklaard zou hebben reeds een relatie te hebben met de verzoekende partij sinds 2016 en dat op 28 april 2019 een gezamenlijk kind werd geboren. Aldus was de partner van de verzoekende partij en hun eerste gemeenschappelijk kind reeds aanwezig in het leven van de verzoekende partij voordat zij de feiten pleegde, op 18 februari 2020, die op 14 april 2021 tot de veroordeling leidden door het hof van beroep. Het feit dat zij haar kind pas erkende na de feiten, op 9 maart 2020, doet hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht op gewezen dat de band met haar “*partner (...) kennelijk geen voldoende motivatie (was) om zich te conformeren aan de geldende regels in België*”, dat dit niet getuigt van verantwoordelijkheidszin tegenover haar partner en dat zij “*allerminst bewust is van de gevolgen die zulke strafbare feiten kunnen hebben op het welzijn van andere personen, waaronder (...) (haar) partner en kinderen*”.

3.10. Gelet op hetgeen uiteengezet wordt in de punten 3.8. en 3.9. maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de bepaalde, relevante elementen die “*(haar) persoonlijkheid (...) kenmerken*”.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet enkel dient te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen doch ook de vonnissen, arresten en alle andere relevante stukken inzake integratie, gezinsleven, haar jarenlang wettelijk verblijf, gezinsleven met partner en minderjarige kinderen, actieve tewerkstelling en de aanvraag eerherstel dient op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen dient te puren inzake haar persoonlijk gedrag, aangezien enkele strafrechtelijke veroordelingen of een proces-verbaal op zichzelf geen bewijs van een actueel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid impliceren. De Raad herhaalt dat de verwerende partij zich geenszins alleen op strafrechtelijke veroordelingen en een proces-verbaal heeft gebaseerd om tot het besluit te komen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt in dit verband in de bestreden beslissing immers ook gewezen op de aard van de feiten en de strafmaat, evenals op de herhaling van de strafbare feiten en de impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten op het slachtoffer, haar medeburgers en de maatschappij. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij allerhande relevante stukken diende op te vragen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat zij stukken aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die het oordeel dat zij door haar gedrag actueel een gevaar vormt voor de openbare orde hadden kunnen beïnvloeden en/of het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen. Zij toont in die zin dan ook niet aan welk belang zij heeft bij voornoemd betoog dat de verwerende partij deze stukken diende op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen diende te puren inzake haar persoonlijk gedrag.

3.11. De verzoekende partij wijst op de stelling van de verwerende partij dat het misdrijf waarvoor zij veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat zij een gevaar voor de samenleving uitmaakt, te meer nu blijkt dat zij wel schuldbesef toonde en de ernst inziet van wat zich heeft afgespeeld. De Raad kan slechts vaststellen dat hij deze 'stelling' niet in de motieven van de bestreden beslissing kan lezen. Bovendien, zelfs indien hij alsnog in de motieven van de bestreden beslissing kon lezen dat het misdrijf waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat zij een gevaar voor de samenleving uitmaakt, *quod non in casu*, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat dit *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zij wijst weliswaar op haar schuldbesef en inzicht in de ernst van de gepleegde feiten, maar dit betreffen, zoals blijkt uit het voorgaande, loutere beweringen die niet met enig begin van bewijs worden gestaafd. Een dergelijke verweer is niet ernstig.

3.12. De verzoekende partij stelt dat als de gerechtelijke instanties de opschorting of het uitstel van de veroordeling hebben beslist, het lijkt dat de verwerende partij geen werkelijke bedreiging zou mogen vaststellen. Zij laat met haar betoog buiten beschouwing dat haar niet louter uitstel werd verleend, doch ook een effectieve gevangenisstraf werd opgelegd. Er wordt in de bestreden beslissing immers gemotiveerd dat zij op 14 april 2021 door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel van vijf jaar voor acht maanden. Bovendien kan de verwerende partij op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen nemen wanneer zij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals *in casu*. De verwerende partij kan en mag, bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeelde dat zij door haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.13. Waar de verzoekende partij stelt dat uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat zij zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken, temeer daar zij jarenlang volkomen legaal in het Rijk verblijft, effectief samenwoont met haar partner en twee minderjarige kinderen, tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van (on)bepaalde duur en alhier uitstekend geïntegreerd is, kan de Raad slechts vaststellen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken. Zij toont niet aan op welke wijze de verwerende partij bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde gehouden was rekening te houden met het gebrek aan indicatie dat zij zich zou pogen te onttrekken. Haar betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

3.14. Met het algemeen betoog dat er rekening dient gehouden te worden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbare aard van de gepleegde inbreuk, naargelang de omstandigheden inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat zij geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, toont de verzoekende partij niet concreet aan dat de verwerende partij *in casu* op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitmaakt. Zoals hierboven reeds herhaaldelijk uiteengezet, heeft de verwerende partij zich bij haar beoordeling niet beperkt tot een verwijzing naar de

veroordelingen van de verzoekende partij, doch tevens rekening gehouden met de aard van de feiten en de strafmaat, met het feit dat er in 2022 een proces-verbaal werd opgesteld op naam van de verzoekende partij wegens gebruik van valse en vervalste geschriften, met het herhaaldelijk karakter van de strafbare feiten en met de impact van de door de verzoekende partij gepleegde feiten op het slachtoffer, haar medeburgers en de maatschappij.

3.15. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de door de verwerende partij geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen in het voorliggend dossier of dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen die haar persoonlijkheid kenmerken niet of niet afdoende rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

3.16. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.17. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar partner, mevrouw G.G., en hun minderjarige kinderen.

3.18. Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat zij één gezin vormt met mevrouw G.G. en hun gemeenschappelijke kinderen, dat zij thans samenwoont met haar gezin en dat het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en hun minderjarige kinderen beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM (*“Op 9.03.2020 deed betrokkene aangifte om het kind van mevrouw G., G. (...) te erkennen, zijnde G., Ad. (...) geboren op 28.04.2019. Het kind wordt nadien erkend door betrokkene, zijnde minstens bijna 1 jaar na de geboorte van het kind. Op 30.11.2020 legde betrokkene samen met mevrouw G., G. (...) een verklaring van wettelijke samenwoning af, dewelke op diezelfde dag werd geregistreerd in het Rijkregister. (...) Uit het dossier blijkt evenwel dat mevrouw verklaard zou hebben reeds een relatie te hebben met betrokkene sinds 2016. In 2021 krijgen betrokkene en mevrouw nog een kind, de genaamde G., A. (...)”*

geboren op 12.05.2021. (...) Uit de verblijfshistoriek van betrokkene blijkt dat hij een gezin stichtte en een gezinsleven opbouwde in België, (...) kan blijken dat betrokkene sinds 30.11.2020 samenwoont met zijn partner en 2 gemeenschappelijke kinderen heeft met zijn partner, (...) Het is niettemin aannemelijk dat betrokkene een band heeft met zijn minderjarige Belgische kinderen.”). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en hun minderjarige kinderen in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het administratief dossier onstuitbaar blijkt dat zij steeds legaal in België woont samen met haar echtgenote en minderjarige kinderen, dat dit uit de diverse politionele woonstcontroles blijkt, dat het ter zake niet ernstig betwist kan worden dat zij steeds één gezin heeft gevormd met haar Belgische partner en kinderen, dat de vreemdeling aannemelijk dient te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat *in casu* het geval is, dat zij al reeds een geruime tijd in België verblijft, dat aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat zij al reeds een geruime tijd één gezin vormde met haar partner en drie minderjarige kinderen, dat haar relatie met haar gezin automatisch onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, te meer daar zij twee minderjarige kinderen heeft en een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met haar gezin, dat hieruit valt af te leiden dat zij onder artikel 8 van het EVRM ressorteert, met dien verstande dat de band van bloed- en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken, dat zij onstuitbaar het bewijs van affectieve en financiële banden met haar minderjarige kinderen (aan)toont, dat zij haar verantwoordelijkheid als vader ten volste heeft opgenomen en zorg draagt voor haar minderjarige kinderen, dat zij de kost verdient voor haar gezin, wat blijkt uit de loonbrieven en arbeidscontracten, dat er ter zake samenwoning is tussen haar en haar minderjarige Belgische kinderen, dat niet betwist wordt dat zij één gezin vormt met haar legale partner en minderjarige kinderen, dat zij steeds affectieve banden heeft onderhouden met haar kinderen, en de verwijzing naar het bij haar verzoekschrift gevoegde “(a)ttest van gezinssamenstelling” van 17 juni 2024, waarmee zij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar partner en hun minderjarige kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk tracht te maken, zijn in die zin dan ook niet dienstig.

3.19. In tegenstelling tot wat zij meermaals voorhoudt in haar verzoekschrift, heeft de verzoekende partij nooit enig legaal verblijf gekend in België. *In casu* betreft het dan ook een situatie van eerste toelating en geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf zoals zij verkeerdelijk voorhoudt in haar verzoekschrift. Om deze reden blijkt ook niet dat de verzoekende partij als dusdanig dienstig kan verwijzen naar de arresten *Boultif* en *Üner* van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals de verzoekende partij – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten. Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet met welke concrete relevante elementen in het licht van deze criteria in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden en/of toont zij niet aan dat met bepaalde concrete, door haar in haar verzoekschrift aangehaalde, elementen in de bestreden beslissing, gelet op de voormelde criteria, ten onrechte geen rekening werd gehouden, zoals ook zal blijken uit wat volgt.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het recht op een gezinsleven niet absoluut is. Zij wijst in dit verband op artikel 8, tweede lid van het EVRM. In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM echter dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM – er is geen sprake van een inmenging zodat het betoog van de verzoekende partij die daarop betrekking heeft niet dienstig is – maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het

geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142)

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM verder dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

3.20. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet weerlegt of ontkracht dat zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Waar zij in dit verband – met name betreffende de aard en de ernst van het gepleegde misdrijf – nogmaals stelt dat zij één misdrijf heeft gepleegd tijdens haar zevenjarig wettelijk verblijf in België, dat zij haar gevangenisstraf volledig heeft ondergaan en dat zij nadien geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd tijdens haar proeftermijn, dat zij ‘thans’ geen nieuwe geïncrimineerde feiten meer heeft gepleegd, herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich tijdens haar zevenjarig wettelijk verblijf niet heeft beperkt tot één misdrijf, waarvoor zij in 2021 werd veroordeeld, doch dat zij in 2023 tevens werd veroordeeld wegens het besturen van een motorvoertuig, zonder houder te zijn van een rijbewijs / voorlopig rijbewijs / scholingsbewijs, wegens geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar en geen inschrijving van het voertuig en wegens vluchtmisdrijf, zodat – nog daargelaten de vraag of deze misdrijven binnen de “*proeftermijn*” werden gepleegd – niet kan blijken dat zij nadien geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd, noch dat zij maar één misdrijf heeft gepleegd tijdens haar zevenjarig verblijf. De Raad merkt verder op dat het louter uitzitten van de straf *in casu* niet aantoonde dat de ingesteldheid of gedrag van de verzoekende partij dermate gewijzigd zou zijn waardoor zij niet langer zou kunnen beschouwd worden als een ernstig gevaar voor de openbare orde. De Raad verduidelijkt in dit kader nog dat een straf ‘een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf’ (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, “Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straffoemeting” in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), *Actuele thema’s uit het strafrecht en de criminologie*, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, *Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straffoemeting*, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt. Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctionering en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt.

De verzoekende partij betoogt verder dat alle burgerlijke partijen reeds werden vergoed, dat alle boeten en gerechtskosten integraal werden voldaan en dat zij haar volledige medewerking heeft verleend tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ten gronde. Dit betreffen echter loutere beweringen die geenszins wordt gestaafd. Een dergelijk verweer is niet ernstig.

3.21. De verzoekende partij betwist verder niet dat uit haar verblijfshistoriek blijkt dat zij een gezin stichtte en een gezinsleven opbouwde in België, ondanks het door Nederland genomen inreisverbod, ondanks de weigering van het verzoek om internationale bescherming in België en ondanks de weigering van de machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zij er niet onwetend van kon zijn dat haar verblijf in België slechts voorlopig werd gedoogd in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, dat dezelfde opmerking kan gemaakt worden bij de aanvraag om machtiging tot verblijf, dat zij desondanks verkoos om haar verblijf in illegaliteit in België verder te zetten en een gezin te stichten, dat zij diende te weten dat het verderzetten van haar gezinsleven op het grondgebied van in het begin een precair karakter zou kennen, gezien haar verblijfsaanvragen telkens negatief werden afgesloten.

3.22. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vervolgens de redenen van openbare orde en de gezinsbelangen van de verzoekende partij (in relatie tot haar partner en hun minderjarige kinderen) concreet tegen elkaar heeft afgewogen, met name als volgt:

“Uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De Dienst Vreemdelingenzaken dient het gezinsleven van betrokkene dus niet als absoluut te beschouwen. Niettegenstaande kan blijken dat betrokkene sinds 30.11.2020 samenwoont met zijn partner en 2 gemeenschappelijke kinderen heeft met zijn partner, wordt het gezinsleven van betrokkene als ondergeschikt geacht ten opzichte van het beschermen van de openbare orde. Het belang van het kind heeft een primordiaal karakter, doch geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kinderen en partner die betrokkene kan doen gelden.

Het is niettemin aannemelijk dat betrokkene een band heeft met zijn minderjarige Belgische kinderen. Het plegen van feiten tegen de openbare orde getuigt echter allerminst van de nodige verantwoordelijkheidszin die van een vader verwacht wordt. Bij de feiten van diefstal dewelke gepaard gingen met slagen en verwondingen was enkel G., Ad. (...) geboren, maar het duurde tot 09.03.2020 (kort na de feiten) vooraleer betrokkene een stap zette tot erkenning. Onafgezien de juridische afstammingsband met het kind G., Ad. (...) nog niet vaststond op het moment van de feiten (18.02.2020), heeft het hebben van een kind betrokkene er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen dewelke de fysieke en psychische integriteit aantastte van het slachtoffer. Indien betrokkene de band met het kind niet belangrijker achtte dan het geldelijk gewin door de diefstal en het eigenbelang vooropstelde op de veiligheid van het slachtoffer, kan bezwaarlijk van de Belgische administratie worden verwacht dit wel te doen. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Betrokkene kon redelijkerwijs weten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn gezinsleven in België en zijn verdere verblijf in België. Ook na de geboorte van het tweede kind op 12.05.2021 pleegt betrokkene nog feiten tegen de openbare orde. Deze zijn dan wel van een andere orde dan de eerste veroordeling, maar deze getuigen er eens te meer van dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin aan de dag legt en het eigenbelang laat primeren op dat van anderen. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van 22.07.2021 tot 22.11.2021 (van 22.07.2021 tot 23.09.2021 staat hij onder elektronisch toezicht). De opsluiting en het elektronisch toezicht moeten een aanzienlijke impact gehad hebben op de kinderen. Het oudste kind was op dat moment 2 jaar oud, het jongste kind een paar maanden oud. De kinderen waren wellicht te jong om ten volle te beseffen wat er aan de hand was, maar wel dat hun vader plots niet meer aanwezig was in de woonst. Dat moet ook een impact gehad hebben op de kinderen in ontwikkeling. Betrokkene had dit echter zelf in de hand. Het is door zijn persoonlijk gedrag dat hij zijn gezinsband met zijn kinderen op losse schroeven plaatste.

Wat de band met zijn partner betreft, dient te worden opgemerkt dat zij beiden volwassen personen zijn. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven en een lange afstandsrelatie te onderhouden. Er kan geen afhankelijkheidsrelatie blijken van zijn echtgenote ten overstaan van betrokkene of omgekeerd, waarom deze beslissing niet zou mogen worden genomen. De partner kwam België binnen op 16.05.2010 en diende op 16.08.2010 een asielaanvraag in. Initieel werd haar verzoek om internationale bescherming geweigerd, maar op 24.09.2012 besliste de RVV om mevrouw G., G. (...) toch te erkennen als vluchteling. Zij verwierf de Belgische nationaliteit op 14.06.2018. Daarvoor had zij de Kosovaarse nationaliteit. Uit het dossier is geen informatie beschikbaar omtrent de

persoonlijke bestaansmiddelen in hoofde van de partner, doch is het niet onredelijk te stellen – gezien zij reeds ruim 5 jaar over de Belgische nationaliteit beschikt – dat zij kan terugvallen op het Belgische welvaartsbestel en dus voldoende zelfredzaam is om in het levensonderhoud te voorzien van zichzelf en haar kinderen. Dat heeft zij immers ook moeten doen voor de komst van betrokkene naar België, vooraleer zij gezamenlijk woonachtig waren en wanneer betrokkene in illegaal verblijf verkeerde. Bovendien blijkt uit het dossier dat de partner naar België kwam omdat haar ouders in België woonden. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zij als jarenlange inwoner van België een voldoende stabiel netwerk en omgeving heeft waarop zij kan steunen, in het geval dit nodig zou zijn. Daar waar betrokkene zou poneren dat hij de kostwinner is van het gezin, daarom talrijke arbeidsovereenkomsten en loonfiches overmaakt in het kader van huidige aanvraag en daarom zijn partner afhankelijk is van hem, zou dit niet meer dan een bloot argument zijn. Betrokkene brengt niets naar voren waaruit zulk concreet kan worden afgeleid. En nog, voor zover hij de kostwinner van het gezin zou zijn, verduidelijkt betrokkene niet waarom hij de taak niet kan verderzetten in het herkomstland. Betrokkene kan even goed vanuit het buitenland geld overmaken aan zijn partner. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn partner bijzondere zorg behoeft, noch blijkt het omgekeerde het geval. Zijn partner kan gebruik maken van allerhande ondersteuning om haar bij te staan in dagdagelijkse bekommernissen die het levensonderhoud met zich meebrengt, alsook voor de zorg van de kinderen (o.a. kinderopvang, opvolging door Kind&Gezin...) in functie van het welzijn van de kinderen om hen alle kansen te bieden in de ontwikkeling en het welbevinden. Er kan geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn partner blijken, anders dan de gewone affectieve banden, dat aan betrokkene een afgeleid recht op verblijf zou moeten rechtvaardigen en dewelke zou moeten opwegen tegen de behartiging van de belangen van de maatschappij. Volwassenen zijn in beginsel in staat om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, behoudens bewijs van het tegendeel. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat kan zoals reeds gesteld in casu niet blijken. Vandaar dat de gezinsband met zijn partner geen hindernis vormt waarom deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkenen in staat stellen om een nauw contact te onderhouden met elkaar en daarenboven kan betrokkene partner (en kinderen) de Schengenzone vrijelijk in- en uitreizen gelet zij de Belgische nationaliteit bezit zodat een bezoek in het buitenland evenzeer mogelijk is. Nergens blijken er hinderpalen te zijn die maken dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd.

Voorts kan opgemerkt worden dat betrokkene ook de band met zijn partner kennelijk niet vooropstelde wanneer hij de strafbare feiten pleegde. Daar waar de partner verklaard zou hebben reeds sinds 2016 een relatie te hebben met betrokkene, blijkt betrokkene niet van het misdadig pad afgebleven. Zijn band met zijn partner was kennelijk geen voldoende motivatie om zich te conformeren aan de geldende regels in België. Dit getuigt van weinig verantwoordelijkheidszin tegenover zijn partner en dat hij allerminst bewust is van de gevolgen die zulke strafbare feiten kunnen hebben op het welzijn van andere personen, waaronder zijn partner en kinderen."

Het komt de verzoekende partij toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling en belangenafweging niet op zorgvuldige en redelijke wijze zijn gebeurd.

3.23. De verzoekende partij stelt dat haar partner, mevrouw G.G., ernstig ziek en gehandicapt is, dat de verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden met de handicap van haar partner. Zij legt bij haar verzoekschrift een "(a)ttest betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap" van de FOD Sociale Zekerheid, Personen met een handicap van 21 juni 2024 op naam van mevrouw G.G. neer. Voornoemd stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met het stuk en de hieruit blijkende informatie, met name het bestaan van een handicap in hoofde van haar partner, geen rekening te hebben gehouden. Ook uit andere stukken van het administratief dossier blijkt dit niet, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet waaruit dit zou kunnen blijken. Uit voornoemd stuk blijkt dat mevrouw G.G. in de periode van januari tot juni 2024 een inkomensvervangende tegemoetkoming genoot. Er kan op basis van voornoemd stuk redelijkerwijze worden aangenomen dat mevrouw G.G. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en minstens tot het ogenblik van het attest een - niet nader omschreven - handicap had. Uit voornoemd stuk noch uit enig ander stuk in het administratief dossier blijkt dat mevrouw G.G. tevens ernstig ziek is.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij en haar partner volwassen personen zijn, dat niets erop wijst dat één van hen niet over de nodige (mentale of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven en een lange afstandsrelatie te onderhouden, dat er geen afhankelijkheidsrelatie kan blijken van haar echtgenote ten overstaan van haar of omgekeerd, waarom deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Door louter te stellen dat haar partner een handicap heeft alsook aan te tonen dat mevrouw G.G. op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een – niet nader omschreven – handicap had, toont de verzoekende partij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij laat immers na de handicap van haar partner toe te lichten en hoe dit een invloed heeft op een zelfstandig leven van haar partner. De verzoekende partij stelt weliswaar dat zij dagelijks mantelzorg aan

haar partner biedt maar beperkt zich tot een loutere bewering en laat na enig begin van bewijs in dit verband voor te leggen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat dit een cruciaal element is dat door de verwerende partij niet werd onderzocht.

Waar de verzoekende partij in dit verband stelt dat zij hun gezinsleven enkel in België zouden kunnen verderzetten gelet op de ernstige handicap van mevrouw G.G., herhaalt de Raad dat de verzoekende partij nalaat de handicap van mevrouw G.G. toe te lichten. Zij zet evenmin uiteen waarom de handicap een hinderpaal is die maakt dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd. Het betoog is in die zin dan ook niet ernstig. De Raad merkt bovendien op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tevens de situatie in overweging heeft genomen waarin de verzoekende partij alleen terugkeert naar het land van herkomst en haar partner en hun kinderen in België blijven. Er wordt in de bestreden beslissing concreet gemotiveerd dat moderne communicatiemiddelen hen in staat kunnen stellen om een nauw contact te onderhouden met elkaar en dat de partner van de verzoekende partij en hun kinderen de Schengenzone vrijelijk in- en uit kunnen reizen, daar zij de Belgische nationaliteit bezitten zodat een bezoek in het buitenland evenzeer mogelijk is, motieven die de verzoekende partij, mede gelet op wat volgt, geenszins weerlegt of ontkracht.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de handicap van haar partner.

3.24. De verzoekende partij betoogt dat de stelling dat het inkomen van de partner niet aan de verwerende partij gekend zou zijn ook manifest incorrect is, dat de inkomensbronnen van de partner *ab initio* aan het administratief dossier werden toegevoegd en levert aldus kritiek op het motief in de bestreden beslissing *“Uit het dossier is geen informatie beschikbaar omtrent de persoonlijke bestaansmiddelen in hoofde van de partner, doch is het niet onredelijk te stellen – gezien zij reeds ruim 5 jaar over de Belgische nationaliteit beschikt – dat zij kan terugvallen op het Belgische welvaartsbestel en dus voldoende zelfredzaam is om in het levensonderhoud te voorzien van zichzelf en haar kinderen”*. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij de verwerende partij bij haar aanvraag heeft geïnformeerd over de ‘inkomensbronnen’ van haar partner, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te motiveren dat het niet onredelijk is te stellen dat haar partner voldoende zelfredzaam is om in het levensonderhoud te voorzien van zichzelf en haar kinderen.

3.25. De verzoekende partij stelt dat de motieven van de verwerende partij dat het gezin inclusief de minderjarige Belgische kinderen een nieuw leven kunnen opbouwen in Albanië manifest onredelijk zijn, dat de motivering van de verwerende partij die er *brevitatis causa* op neerkomt dat haar Belgische partner en minderjarige kinderen die alhier jarenlang schoollopen zich als het ware maar elders met haar moeten gaan vestigen, precies duidt op het gegeven dat het hoger belang van de kinderen niet als een primaire overweging werd gehanteerd door de verwerende partij en deze beslissing integraal gebaseerd is op kennelijk onredelijke motieven, dat het motief van de verwerende partij dat de kinderen in Albanië een nieuw leven kunnen opbouwen manifest onredelijk is, dat het niet redelijk te verantwoorden is om van haar echtgenote en kinderen te verwachten om naar Kirgizië (lees: Albanië) te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België en de kinderen hier schoollopend zijn, dat de motieven van de verwerende partij dat het gezin inclusief de minderjarige Belgische kinderen een nieuw leven kunnen opbouwen in Kirgizië (lees: Albanië) manifest onredelijk is.

De Raad herhaalt vooreerst dat de verwerende partij tevens de situatie in overweging heeft genomen waarin de partner van de verzoekende partij en hun kinderen in België blijven en van hieruit een familie- en gezinsleven met de verzoekende partij in het land van herkomst kunnen onderhouden. Zoals hierboven reeds uiteengezet en zoals zal blijken uit wat volgt, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven. De verzoekende partij toont verder ook niet aan waarom het jarenlang schoolgaan van de kinderen of het bestendig sociaal bestaan in België een hinderpaal vormt die maakt dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd. Zij toont immers niet aan dat haar kinderen in Albanië niet kunnen aansluiten op school of dat zij geen bestendig sociaal bestaan in Albanië kunnen uitbouwen.

De verzoekende partij beperkt zich verder tot loutere beweringen, met name dat zij geen enkele binding meer heeft met Albanië, dat zij geen enkel gezins- en/of familielid heeft in haar land van herkomst, dat het onmogelijk is om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten, dat het zeer moeilijk voor haar is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en het derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Zij weerlegt noch ontkracht hiermee de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld: *“Ten slotte wat betreft de bindingen met het land van herkomst of origine, kan blijken uit de weigering van zijn asielaanvraag dat er geen geloof kon worden gehecht aan de vermeende vrees die hij*

uite. Een vrees overeenkomstig artikel 3 EVRM blijkt dus niet. Er kan dus gesteld worden dat, gezien hij de Albanese nationaliteit bezit, hij in Albanië welkom is. Het is niet omdat hij al enige tijd in Europa is, dat hij geen band meer zou hebben met familie of vrienden. Hij is pas op 32-jarige leeftijd naar België gekomen, zijn eerste aanwezigheid in Schengen blijkt pas vanaf juli 2016, hij was toen 30 jaar (bijna 31 jaar). Dit betekent dus dat betrokkene lang genoeg in eigen land heeft gewoond om voldoende vertrouwd te zijn met zijn eigen taal en de gebruiken. Ook zijn moeder en kinderen S., B. (...) en S., J. (...) zijn van Albanese nationaliteit. Het is dus niet aannemelijk dat de Albanese cultuur en waarden zomaar door zijn verblijf in Europa verdwenen zouden zijn. Van betrokkene mag verwacht worden dat hij zich kan aanpassen, nieuwe contacten kan aanknopen, eventueel nieuwe vrienden maken en misschien ook wel terecht kan bij een familielid. Dat dat niet eenvoudig zal zijn willen we best aannemen, maar er blijken in ieder geval geen hinderpalen te zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst." Evenmin werpt zij een ander licht op voormelde motieven door enkel te betogen dat geen absolute onmogelijkheid wordt vereist, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog dan ook niet concreet aannemelijk dat het manifest onredelijk is van de verwerende partij of in strijd met het hoger belang van het kind om in de bestreden beslissing te stellen dat er nergens hinderpalen blijken die maken dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd.

Door verder nog te wijzen op het hoger belang van haar kinderen en te stellen dat zij het recht hebben om door hun beide ouders te worden verzorgd en om direct contact te hebben met de beide ouders, zoals bepaald in de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), toont de verzoekende partij geen disproportionele belangenafweging aan. De verzoekende partij gaat er andermaal aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er nergens hinderpalen blijken die maken dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd. Noch uit artikel 8 van het EVRM noch uit de aangehaalde artikelen van het Kinderrechtenverdrag kan een algemene verplichting voor een staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad merkt verder op dat de genoemde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

De verzoekende partij stelt dat zij de dagelijkse zorg draagt voor de kinderen, dat dit cruciaal element niet door de verwerende partij werd onderzocht. De Raad merkt vooreerst op dat dit een loutere bewering betreft. De verzoekende partij licht verder ook de rol van haar partner niet toe in de dagelijkse zorg voor hun kinderen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er nergens hinderpalen blijken die maken dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd, hetgeen de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. De verzoekende partij toont niet aan dat zij de dagelijkse zorg voor haar kinderen niet kan verstrekken in het land van herkomst. Betreffende de situatie dat haar partner en minderjarige kinderen in België zouden blijven en zij alleen zou terugkeren naar het land van herkomst, toont zij met de loutere bewering dat zij de dagelijkse zorg draagt voor de kinderen, zonder enigszins de rol van haar partner in de zorg voor de kinderen toe te lichten, geenszins aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat haar partner gebruik kan maken van allerhande ondersteuning om haar bij te staan in dagdagelijkse bekommernissen die het levensonderhoud met zich meebrengt, alsook voor de zorg van de kinderen (o.a. kinderopvang, opvolging door Kind&Gezin...) in functie van het welzijn van de kinderen om hen alle kansen te bieden in de ontwikkeling en het welbevinden.

De Raad merkt in dit verband nog op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt:

"Het belang van het kind heeft een primordiaal karakter, doch geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een

ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde wordt dan ook superieur geacht aan de gezinsband met zijn kinderen en partner die betrokkene kan doen gelden.

Het is niettemin aannemelijk dat betrokkene een band heeft met zijn minderjarige Belgische kinderen. Het plegen van feiten tegen de openbare orde getuigt echter allerminst van de nodige verantwoordelijkheidszin die van een vader verwacht wordt. Bij de feiten van diefstal dewelke gepaard gingen met slagen en verwondingen was enkel G., Ad. (...) geboren, maar het duurde tot 09.03.2020 (kort na de feiten) vooraleer betrokkene een stap zette tot erkenning. Onafgezien de juridische afstammingsband met het kind G., Ad. (...) nog niet vaststond op het moment van de feiten (18.02.2020), heeft het hebben van een kind betrokkene er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen dewelke de fysieke en psychische integriteit aantastte van het slachtoffer. Indien betrokkene de band met het kind niet belangrijker achtte dan het geldelijk gewin door de diefstal en het eigenbelang vooropstelde op de veiligheid van het slachtoffer, kan bezwaarlijk van de Belgische administratie worden verwacht dit wel te doen. Dat is een verantwoordelijkheid die in beide richtingen dient te worden genomen. Betrokkene kon redelijkerwijs weten dat dergelijke feiten een impact konden hebben op zijn gezinsleven in België en zijn verdere verblijf in België. Ook na de geboorte van het tweede kind op 12.05.2021 pleegt betrokkene nog feiten tegen de openbare orde. Deze zijn dan wel van een andere orde dan de eerste veroordeling, maar deze getuigen er eens te meer van dat betrokkene niet de nodige verantwoordelijkheidszin aan de dag legt en het eigenbelang laat primeren op dat van anderen. Betrokkene werd opgesloten in de gevangenis van 22.07.2021 tot 22.11.2021 (van 22.07.2021 tot 23.09.2021 staat hij onder elektronisch toezicht). De opsluiting en het elektronisch toezicht moeten een aanzienlijke impact gehad hebben op de kinderen. Het oudste kind was op dat moment 2 jaar oud, het jongste kind een paar maanden oud. De kinderen waren wellicht te jong om ten volle te beseffen wat er aan de hand was, maar wel dat hun vader plots niet meer aanwezig was in de woonst. Dat moet ook een impact gehad hebben op de kinderen in ontwikkeling. Betrokkene had dit echter zelf in de hand. Het is door zijn persoonlijk gedrag dat hij zijn gezinsband met zijn kinderen op losse schroeven plaatste.” De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht deze motieven. Evenmin toont zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij toont geenszins met concrete argumenten aan dat het hoger belang van haar kinderen in het gedrang komt door de bestreden beslissing.

Waar zij in dit verband nog wijst op arrest nr. 265 069 van de Raad van 7 december 2021, merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie het door haar genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

3.26. De verzoekende partij stelt, onder verwijzing naar arrest nr. 261 780 van de Raad van 7 oktober 2021, dat contacten via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende zijn om een gezinsleven te onderhouden. Zij gaat er echter aan voorbij dat het gezin niet hoeft te kiezen voor deze mogelijkheid en zij hun gezinsleven op hun eigen manier kunnen invullen. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat er nergens hinderpalen blijken te zijn die maken dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd, hetgeen de verzoekende partij geenszins weerlegt of ontkracht. Verder wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet enkel heeft gewezen op de moderne communicatiemiddelen, maar ook op de mogelijkheid van de partner en kinderen van de verzoekende partij om de Schengenzone vrijelijk in- en uit te reizen, daar zij de Belgische nationaliteit bezitten, zodat een bezoek in het buitenland evenzeer mogelijk is. De verzoekende partij betwist dit motief niet. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij alleen aangewezen is op contacten via moderne communicatiemiddelen om een gezinsleven met haar kinderen te onderhouden. Waar de verzoekende partij verwijst naar voormeld arrest en andere rechtspraak van de Raad, herhaalt de Raad ook nog dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de persoon op wie het door haar genoemde arrest betrekking heeft dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

3.27. De verzoekende partij stelt nog dat een scheiding van haar met haar kinderen ernstig medische consequenties teweeg zou brengen voor de kinderen en hun welzijn en voor de partner die ernstig gehandicapt is maar laat na concreet toe te lichten welke “*ernstige medische consequenties*” een scheiding teweeg zou brengen, zodat haar betoog in die zin niet dienstig is. Bovendien herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat er nergens hinderpalen blijken te zijn die maken dat het gezinsleven enkel in België kan worden beleefd, hetgeen de verzoekende partij geenszins weerlegt noch ontkracht. Indien het gezinsleven wordt verdergezet in het land van herkomst, blijkt aldus niet dat er sprake zal zijn van een scheiding en van de daaruit volgende (vermeende) ernstige medische consequenties.

3.28. Door louter op algemene wijze te wijzen op de aard en de hechtheid van haar familiale banden met haar echtgenote (lees: partner) en kinderen, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemaakte belangenafweging niet afdoende, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

3.29. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat geen zo nauwkeurig mogelijk onderzoek en afweging is gebeurd van de zaak op grond van de omstandigheden van het geval, dat elk individueel en nauwgezet onderzoek en afweging ontbreekt, dat er *in casu* geen sprake is van “een nauwkeurig belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek”. Zij toont evenmin concreet aan dat de verwerende partij de motieven “niet op een redelijke manier heeft getoets” of zich heeft gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Zij toont aldus niet aan dat de verwerende partij bij haar beoordeling in verband met haar gezinsleven onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld, of de op het spel staande belangen niet op een individuele en proportionele wijze heeft afgewogen. Er blijkt niet dat enig specifiek gegeven onterecht niet in rekening is gebracht. Zij toont niet aan dat bepaalde gekende feiten of omstandigheden ten onrechte niet in de belangenafweging werden betrokken. Zij toont ook niet aan dat de bestreden beslissing niet in de juiste verhouding staat tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. Ook wat het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij betreft, toont zij niet aan dat in dit verband geen zorgvuldige en evenwichtige beoordeling heeft plaatsgevonden of dat bij de beslissing tot het weigeren van het verblijfsrecht onvoldoende gewicht werd toegekend aan de belangen van haar kinderen.

3.30. De verzoekende partij betoogt nog dat zij al een lange periode in België verblijft, *in casu* zeven jaar, dat zij Nederlands spreekt en thans aan het werken is. Door enkel te wijzen op deze elementen, waarmee de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden, weerlegt zij geenszins de motieven “*Wat betreft de duur van zijn verblijf in België, blijkt dat betrokkene sinds september 2017 in België verblijft. Betrokkene is dus op 32-jarige leeftijd naar België gekomen. Betrokkene verblijft reeds 6 jaar in België, maar geen enkele verblijfsprocedure werd in gunstige zin afgesloten. Betrokkene heeft tot op heden geen verblijfsrecht in België. Er kunnen enkel rechten worden geput uit een legaal verblijf. Bovendien heeft betrokkene zijn verblijf in België niet aangewend om zich te integreren. In de 6 jaar dat betrokkene in België is, is hij 3 maal veroordeeld. Dat kan bezwaarlijk als een bewijs van integratie beschouwd worden. Vandaar dat zijn verblijf in België niet beschouwd wordt als een beletsel voor het nemen van deze beslissing. Uit niets blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Betrokkene is noch uiterst jong, noch uiterst oud. Hij is thans 38 jaar oud. Vandaar dat ook de leeftijd van betrokkene geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing. (...) Wat betreft de economische situatie, legt betrokkene talrijke recente arbeidsovereenkomsten en loonfiches voor. Het betreft een tewerkstelling op interimbasis. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een weigering van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingen) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht, ondanks de openbare orde-elementen, te verkrijgen, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 43, §1 niet zijn opgenomen. Betrokkenes tewerkstelling in België is dus niet van die aard dat het om een doorgedreven economische integratie gaat. Een (kortstondige) tewerkstelling in België weegt niet op tegen het gevaar dat van betrokkene uitgaat voor de openbare orde. Tevens blijkt betrokkene niet in het bezit te zijn van een arbeidskaart, waardoor hij enkel regulier kan werken wanneer hij een verblijfsprocedure, thans een aanvraag gezinshereniging, lopen heeft. Een tewerkstelling dewelke afhankelijk is van een lopende verblijfsprocedure kan bezwaarlijk als een doorgedreven en diepgewortelde integratie beschouwd worden. Zijn economische situatie is dus niet van die aard dat hij geen gelijkaardige economische belangen elders zou kunnen uitbouwen. Hij kan de opgedane ervaring in België gebruiken alwaar hij zich elders vestigt. Wat betreft de sociale en culturele integratie, legt betrokkene hieromtrent niets voor. Er is geen stavingstuk inzake integratie of kennis van één van de landstalen. Gezien betrokkene sinds september 2017 in België verblijft, is het echter niet ondenkbaar dat hij vertrouwd is met (één van) de landstalen of dat hij meedeelde met de cursussen maatschappelijke oriëntatie. Dit zijn echter geen bijzonderheden waardoor deze beslissing niet zou mogen worden genomen. Het hoort bij een nieuw leven opbouwen in een nieuw gastland, om vertrouwd te worden met de heersende taal in het nieuwe land/regio en het leren kennen van de normen en waarden die gelden in het nieuwe land/regio. Dit wordt verwacht van elke nieuwkomer in België. Bovendien is betrokkene tijdens zijn 6-jarig verblijf in België reeds 3 maal veroordeeld, 1 maal in 2021 en 2 maal in 2023. Een veroordeling wegens strafbare feiten kan bezwaarlijk als een integratie in de Belgische samenleving beschouwd worden. Betrokkene respecteert kennelijk de geldende rechtsregels en sociale normen en waarden in België niet.*”

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij de omvang van het privéleven heeft beoordeeld, een werkelijk onderzoek heeft gedaan en is overgegaan tot een belangenafweging doch heeft geoordeeld dat het

persoonlijke belang van de verzoekende partij ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, gelet op de in de bestreden beslissing voorgaande overwegingen.

3.31. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt en dat de gezinsleden aldus niet van elkaar worden gescheiden door de thans bestreden beslissing.

3.32. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.33. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante gegevens geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt ook niet aangetoond.

3.34. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER